

v adm. řízení — o práce přípravné, na něž zákaz onen se nevztahuje, a následkem tohoto nedostatečného zjištění pokutuje stěžovatele pro výkon prací, které pod zákaz § 8 cit. zákona nespádají.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto stížnost důvodnou. § 8 zákona z 19. prosince 1918, č. 91 sb. z. a n., zakazuje — mimo výjimky tam stanovené, které nepřicházejí tu v úvahu — práci v noci, t. j. v době od desáté hodiny večerní do páté hodiny ranní. Žalovaný úřad v souhlase s první stolicí zjišťuje, že v pekařském závodě stěžovatelově pracovalo se u válu již od 4. hodiny ranní. Toto zjištění čerpá ze svědecké výpovědi J. S., který udal při svém výslechu, že v onen den při příchodu kontrolní komise, jež byl členem, o čtvrté hodině ranní byli v dílně tři dělníci, kteří právě vyhazovali hotové, skynuté těsto na vály a začali u válu pracovat, jakož i z výpovědi J. F., rovněž při revisi přítomného, že v uvedenou dobu byli v dílně zaměstnání tři dělníci pracemi u válu a že část pečiva byla již hotova a mohla se dávat do pece. S těmito výpověďmi jest předpoklad úřadu, že v uvedený den v dílně stěžovatelově již o 4. hodině počalo se pracovat u válu, úplně ve shodě a má v nich dostatečnou oporu.

Stěžovatel reprodukoval ovšem ve svém administrativním rekursu prohlášení, podepsané m. j. uvedeným již J. S. a ještě druhým účastníkem kontrolní komise, jakož i třemi dělníky stěžovatelovými, znějící v ten smysl, že v dílně stěžovatelově kontrola zjistila pouze zadělávání těsta a vytápění pece, tedy práce přípravné, neshledal však vady řízení v tom, že úřad neuznal již nutným, konati další šetření a rozhodnutí svoje opřel jen o zmíněné svědecké výpovědi. Řízení průvodní v trestních věcech policejních — jako v administrativních záležitostech vůbec — ovládáno jest zásadou volného hodnocení průvodů, takže kontrola soudní musí se omeziti jen na otázku, zdali snad průvodní materiál, o který se správní úřad opírá, není vůbec nezpůsobilý, zejména pro povahu pramene, z něhož byl čerpán, nebo pro porušení některého podstatného pravidla procesního, a dále na otázku, zdali provedené průvody logicky činí vůbec možným skutkový závěr, k němuž úřad dospěl.

V těchto mezích je zůstaveno posouzení úřadu správního, které z přípustných výpovědí svědeckých, vzájemně si odporujících, má dáti víru, a zdali provedené důkazy postačují, či zdali je třeba doplniti je důkazy dalšími (na př. výslechem ještě dalšího svědka průvodního). Úřadu správnímu je také zůstaveno hodnotiti okolnosti, které mohou míti vliv na věrohodnost slyšených svědků, kdežto kontrola, kterou v příčině tohoto hodnocení provádí soud, omezuje se také jen na stránky svrchu uvedené.

V těchto směrech, soudní kontrole přípustných, žádných vad shledáno nebylo. Musil tedy také nejvyšší správní soud vycházeti ze skutkové podstaty úřadem zjištěné. A že by práce u válu spadaly pod práce přípravné, dle tvrzení stížnosti ze zákazu § 8 citovaného zákona vyňaté, stížnost nenamítá, ba přiznává opak.

Je-li ale takto bezvadně zjištěno, že v dílně stěžovatelově se pracovalo toho dne již o 4. hodině a tedy před 5. hodinou ranní u válu, je tím prokázána skutková podstata přestupku § 8 cit. zák. a stížnost jeví se proto bezdůvodnou.

(Z nálezu nejv. správ. soudu ze dne 15. února 1924, č. 2475/24.)

Jen osobní zodpovědnost zástupce může poskytnouti úřadu záruku, aby předpisy zákona i právníckými osobami byly splněny; přenáší-li zástupce svou funkci přechodně na jinou osobu, činí tak na vlastní nebezpečí.

D ů v o d y: Naříkaným rozhodnutím zemské správy politické potvrzen byl nález okresní správy politické, jímž stěžovatel uznán byl vinným pře-
stupkem § 8 zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 91 sb. z. a n., že ve velko-
pekárně M. pracovalo deset dělníků na pracích u válu a u pecí před pátou
hodinou ranní a odsouzen zástupce firmy M., spol. s r. o. dle § 13 cit. zá-
kona k pokutě 1200 Kč, pro případ nedobytnosti k vězení na 50 dnů.

O stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, uvážil nejv. správní soud
tako: Není sporno, že bylo toho dne již před pátou hodinou ranní pracováno
v závodě firmy, jejímž zástupcem jest stěžovatel, čímž jest proká-
zána objektivní skutková podstata přestupku § 8 cit. zákona, který zaka-
zuje pracovat v noci, t. j. v době od 9. hodiny večerní do 5. hodiny ranní,
nejde-li o podniky nepřetržitě provozované, v nichž z důvodů technických
nesmí se výroba zastaviti. Jde tedy pouze o to, komu se má v subjektiv-
ním směru přičísti vina na tomto trestním jednání.

Zákon sleduje účel, chrániti zaměstnance proti přílišnému prodloužení
pracovní doby, zákaz noční práce, čelí tedy proti zaměstnavatelům; tímto
zaměstnavatelem jest v daném případě společnost s ručením omezeným,
která dle §§ 3 a 55 živn. ř. jest povinna ku provozování živnosti zříditi
způsobilého zástupce, jenž úřadem musí býti schválen, který živnost vůči
úřadu zastupuje a dle § 137 živn. ř. odpovídá za správné provozování pod-
niku; takovým zástupcem jest stěžovatel, což nebylo popřeno.

Stěžovatel namítá proti obvinění pouze, že pekárna jest provozována
po továrnicku a jest jen jedním odvětvím firmy; řízení jednotlivých odvětví
výroby neobstarávají ani společníci, ani jednatele, nýbrž k samostatnému
vedení jich určení jsou jednotlivci, tak k vedení pekárny dílovedoucí L.;
v době, kdy dělníci byli při noční práci pekařské přistiženi, nebyl stěžo-
vatel v tuzemsku, nýbrž v cizozemsku; před svým odjezdem nařídil dílo-
vedoucímu L., aby rozdělení práce v pekárně přesně dle zákona o osmi-
hodinové době pracovní prováděl pod vlastní zodpovědností; také dílove-
doucí L., odcházející na dovolenou, nařídil dělníkům, aby zákaz noční práce
nebyl překročován. Tento písemný zákaz byl také v dílnách vyvěšen a
dělníci, kteří před tím vyjednávali sami u okresní správy politické ohledně
částečného zrušení zákazu noční práce, prý sami o své újmě přes zákaz
dílovedoucího započali dotyčného dne před stanovenou hodinou ranní svoji
práci v úmyslu, aby tím svůj výdělek zvýšili. Okolnosti tyto žalovaným
úřadem právem nebyly vzaty v úvahu.

Předpisem §§ 3 a 55 živn. ř. o zřízení zodpovědného zástupce hledí zá-
kon zajistiti zachování povinností jinak živnostníku jednotlivci uložených
také proti právnické osobě při provozování živnosti; tento schválený zá-
stupce jest zřízen pro celý podnik, nelze proto zodpovědnost zřízeného zá-
stupce vzhledem k rozsahu podniku obmezovati na nějaký vrchní dozor,
ani není dle zákona přípustno, zodpovědnost zástupce soukromou úmlu-
vou přenéstí pro jistou dobu na osobu, která úřadu nebyla ve smyslu cito-
vaného §§ 3 a 55 živn. ř. ani oznámena, ani úřadem jako zodpovědným
zástupcem schválena.

Jen osobní zodpovědnost zástupce může poskytnouti úřadu záruku,
aby předpisy zákona i právními osobami byly splněny; přenáší-li tedy
zástupce svou funkci přechodně na jinou osobu, činí tak na vlastní ne-
bezpečí. Nelze proto hledati ani vadu řízení v postupu správního úřadu,
že k důkazům o okolnostech stěžovatelem v uvedeném směru nabízených,
nebyl vzat zřetel.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Z nálezu nejv. správ. soudu ze 7. dubna 1924, č. 12.554/23.)